

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Fény a sötétedő csarnokban**

1. Fény a sötétedő csarnokban

Nap-Imre

A mennyezeti lumineszcens csövek éles, sercegő hanggal felpattogtak, majd a fényerő hirtelen a felére zuhant. A Dinamoterem mélyén a központi transzformátor fenyegető, vibráló morajlással jelezte, hogy a kolónia hálózata elérte a kritikus túlterhelési küszöböt. A fordulatszám-mérők mutatói a vörös zónába csaptak át, s a hajtókarok ellenállása pillanatok alatt a többszörösére nőtt, mintha ólommal vált volna a mechanika. János-g534 elfojtott nyögéssel görnyedt rá a fémvázra. A lábában rejtőző sérülés éles, nyilalló fájdalommal újult ki a hirtelen megugró nyomaték alatt. A combizmok görcsbe rándultak, ahogy a lánc dühösen rángatni kezdte a pedált, de a férfi nem engedett. Tekintetét Alindára tapasztotta, akinek az apró alakja már bizonytalanul ingadozott a túlterhelt pad felett.

– Bírnod kell, Alinda! – zihálta János, fittyet hányva a nagymama korábbi elutasítására. Az arca elfehéredett a kínzó fizikai fájdalomtól, mégis minden megmaradt erejével áttolta a saját tengelyére a kislány szektorának túlterhelését. – Ha leesik a feszültség, a rendszer büntetést szab ki!

Alinda szemeiben a rettegés helyét lassan átvette egy eddig ismeretlen dac. Megértette, hogy a kolónia nyomasztó gépezete sem képes kioltani bennük az emberséget. Nem hagyhatja, hogy János összeroppanjon miatta. A lány összeszorította a fogát, és dacosan maga is rálépett a nehezedő pedálra, átvéve a nyomaték egy részét. A két hajtómű közt átcsapó kék szikrák megvilágították a hideg falakat, miközben a hálózat megremegve bár, de stabilizálódott.